

Arrest

nr. 145 722 van 20 mei 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 15 januari 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 december 2013.

Gezien het verzoekschrift dat op 21 oktober 2014 conform artikel 26 van de wet van 10 april 2014 houdende diverse bepalingen met betrekking tot de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en voor de Raad van State (BS 21 mei 2014) werd ingediend met het oog op behandeling ervan conform het gestelde in artikel 39/2, § 1, eerste en tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 april 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 mei 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. VAN VOOREN, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk terug binnengekomen op 21 oktober 2013 en heeft zich een tweede keer vluchteling verklaard op 22 oktober 2013.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 27 november 2013 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker werd gehoord op 11 december 2013.

1.3. Op 18 december 2013 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Palestijn afkomstig uit het kamp el-Nesarat in de Gazastrook. Op 7 februari 2005 vluchtte u naar Egypte en op 27 maart 2006 diende u in België een eerste asielaanvraag in. U raakte in de Gazastrook als lid van Hamas slaags met een winkeleigenaar. Hierop werd u door de Palestijnse autoriteiten opgepakt. Er werden u vragen gesteld over uw activiteiten voor Hamas. Na uw vrijlating werd u benaderd door mensen van Hamas die u met de dood bedreigden indien u informatie zou lossen. Diezelfde maand werd u opnieuw opgepakt door de Palestijnse autoriteiten en ditmaal lieten ze u slechts gaan indien u de garantie gaf dat u informatie zou geven over Hamas. Op 24 juli 2006 nam het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U ging in beroep tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 16 juli 2008 werd uw beroep echter verworpen aangezien noch uzelf, noch uw raadsman verschenen zijn ter terechtzitting.

U keerde niet terug naar uw regio van herkomst en vroeg in Zweden asiel aan op 18 september 2013 onder de naam 'H.(...) A.(...) S.(...)'. U had aan de Zweedse autoriteiten verklaard dat u een Palestijn was afkomstig uit Aleppo in Syrië. Uw asielaanvraag werd overgedragen aan de Belgische asielinstanties en op 22 oktober 2013 diende u in België een tweede asielaanvraag in. U stelde in Zweden gelogen te hebben over uw Syrische afkomst om papieren te bekomen. U blijft erbij dat u in feite afkomstig bent uit de Gazastrook en eveneens dat de problemen die u tot in Europa geleid hebben nog steeds geldig zijn. U zou bovendien van uw vrienden die destijds ook voor Hamas werkten, gehoord hebben dat u beschouwd wordt als een spion.

U legde de volgende nieuwe documenten neer: een kopie van uw Palestijnse rijbewijs, een brief van uw advocaat, een CV met referenties, documenten in verband met uw problemen bij uw vorige werkgever (een klacht bij de FOD Werkgelegenheid, Arbeid en Sociaal Overleg, een PV bij de politie, een brief van het Parket en een medisch attest van het UZ Leuven) en een loonbrief. U stelde dat u uw originele identiteitskaart nooit heeft teruggekregen van de Belgische asielinstanties.

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging. In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidige asielaanvraag steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw eerste asielaanvraag hebt uiteengezet.

In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat uw eerste asielaanvraag door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, mede omdat er geen geloof gehecht kon worden aan uw beweerde recente afkomst uit de Gazastrook. Daar u niet de waarheid vertelde over uw werkelijke verblijfplaats voor uw vertrek naar België, verkeerde de commissaris-generaal in het ongewisse met betrekking tot de plaats waar en omstandigheden waarin u daadwerkelijk voor uw aankomst in België leefde, evenals met betrekking tot de werkelijke redenen die u ertoe hebben aangezet om deze plaats te verlaten. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw relaas en asielaanvraag raakt, te verzwijgen maakte u bijgevolg door eigen toedoen het onderzoek onmogelijk naar het bestaan van een eventuele gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. U verkeerde in de mogelijkheid om beroep in te dienen tegen deze beslissing, wat uw advocaat ook deed, echter u verscheen niet ter terechtzitting. U toonde dan ook weinig interesse in de asielprocedure. U gevraagd naar uw afwezigheid, stelde u dat u nooit een uitnodiging gekregen heeft voor de terechtzitting bij de

RVV en dat uw dossier werd opgevolgd door uw advocaat (CGVS, p. 3-4). Dit is geen aanvaardbare verklaring.

Daarnaast dient ook te worden vastgesteld dat u, na de uitspraak van de RVV in 2008, nog vijf jaar wachtte om een tweede keer asiel aan te vragen. Uw bewering dat u, jaren na datum, zelfs nooit op de hoogte gesteld te zijn van de beslissing van het CGVS (CGVS, p. 5), is niet geloofwaardig temeer daar in uw regularisatie aanvraag dd. 30 september 2008 wel geschreven staat dat uw beroep in 2008 door de RVV is verworpen. Bijgevolg kan ervan uit worden gegaan dat u op de hoogte was. Het is daarenboven des te meer opmerkelijk dat u meer dan vijf jaar wachtte om een tweede asielaanvraag in te dienen daar u en uw advocaat wel meerdere andere procedures is gang hebben gezet om verblijfspapieren in België te verkrijgen. Uw advocaat zou naar eigen zeggen een procedure hebben opgestart voor een erkenning als 'staatloze' (CGVS, p. 4, 5). Eveneens zou u een regularisatie aanvraag ingediend hebben in 2010-2011 (CGVS, p. 4).

In 2013 diende u dan in Zweden een asielaanvraag in als 'Palestijn uit Syrië' en verklaarde aldaar te zijn geboren in Aleppo, Syrië (CGVS, p. 6 – Standard Form for Requests for Taking Back ingevuld door de Swedish Migration Board). Dit alles doet verder twijfels rijzen over de oprechtheid van uw asielaanvragen en versterkt de beoordeling van het CGVS dat u geen zicht biedt op de plaatsen waar u woonachtig was voordat u naar België kwam. U verklaarde dat u 'geen enkele keuze' had en dat u 'papieren wou krijgen' (CGVS, p. 6). U koos er bewust voor om de Zweedse autoriteiten te misleiden, waardoor de geloofwaardigheid van uw verklaringen in België met betrekking tot uw afkomst uit de Gazastrook nogmaals in het gedrang komen.

Het CGVS had eerder ook al geoordeeld dat u geen enkel document kon voorleggen om uw identiteit of reisroute te staven. Voor uw tweede asielaanvraag legde u een kopie van een rijbewijs neer en verklaarde u dat de asielinstanties in het bezit zijn van uw originele identiteitskaart, die u nooit zou hebben teruggekregen. Echter, na nalezing van uw dossier moet er worden vastgesteld dat er het CGVS niet in het bezit geweest is van dergelijke documenten. U verklaarde immers in het kader van uw eerste asielaanvraag dat uw documenten bij 'M.(...) H.(...)' lagen in Caïro en dat u zou proberen om deze documenten in handen te krijgen (CGVS 09/05/2006, p. 2). Tijdens uw gehoor dd. 11/12/2013 dat u uw identiteitskaart zelf aan een ambtenaar op het CGVS heeft afgegeven (CGVS p.2). Behalve de vaststelling dat hierover niets terug te vinden is in uw eerste noch in uw tweede asieldossier, komen deze verklaringen niet overeen met de vaststelling dat uw advocaat in uw aanvullend verzoekschrift van 12 januari 2007 aangeeft dat ze uw originele identiteitsdocument per aangetekend schrijven op 6 september 2006 heeft opgestuurd naar de (toen nog) Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen, hierbij werd een kopie van uw identiteitskaart toegevoegd. (Verzoekschrift, p. 4 en bijlage regularisatie aanvraag 15). Deze vaststelling komt ook niet overeen met uw verklaring dat u uw identiteitskaart zelf heeft voorgelegd aan het CGVS, noch met uw verklaring dat uw advocaten uw identiteitskaart nooit zou hebben gezien hebben (CGVS, p. 3). Dit doet opnieuw afbreuk aan de oprechtheid van uw asielaanvraag. In elk geval, u legt nog steeds geen identiteitskaart voor.

Met betrekking tot het nieuwe document dat u wel aanbrengt, een kopie van uw rijbewijs, ter ondersteuning van de motieven die u naar aanleiding van uw vorige asielaanvraag hebt uiteengezet, moet worden vastgesteld dat het louter een fax van het jaar 2008 betreft waarvan de authenticiteit op geen enkele wijze kan worden nagegaan. Bijgevolg is de bewijswaarde van het stuk bijzonder relatief en is het op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas. Bovendien bevat dit document geen foto en kan dit document uw identiteit niet bewijzen, aangezien dit het enige document is dat u neerlegde ter staving van uw identiteit. Nochtans is een bewijs van identiteit een essentieel element in uw asielaanvraag en dient u de documenten waarover u beschikt of kan beschikken neer te leggen. Uw verklaringen zijn immers onvoldoende om uw verklaarde identiteit aannemelijk en geloofwaardig te maken.

Tot slot zijn de andere documenten die u neerlegde niet toereikend om bovenstaande vaststellingen ongedaan te maken. De brief van uw advocaat op datum van 23 april 2013, waarin staat dat u in beroep bent gegaan bij de RVV tegen uw asielbeslissing, bevat geen informatie aangaande uw huidige situatie en uw tweede asielaanvraag. Verder voegen de Belgische documenten die u neerlegde en die betrekking hebben op uw kwalificaties als werknemer en een geschil in een restaurant waar u tewerkgesteld was, niets toe aan uw asielaanvraag.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

Op grond van het inquisitoir karakter van zijn rechtspleging komt het de Raad toe te bepalen wie partij is in de zaak (RvS 1 juli 2003, nr.121.147). *In casu* kan de in het verzoekschrift aangeduide verwerende partij, met name *“De Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid”* niet tot verweer geroepen worden aangezien de beslissingen met betrekking tot de weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag, niet (meer) tot haar bevoegdheden behoort. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is in deze de enige partij die dienstig tot verweer kan worden geroepen.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van de rechten van verdediging, in het bijzonder van artikel 7, § 3 *juncto* artikel 19 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, voert verzoeker aan dat hij op maandag 2 december 2013 per aangetekende zending werd opgeroepen voor een gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Dit gehoor vond plaats op 11 december 2013, zijnde de zevende werkdag volgend op de dag waarop de oproepingsbrief werd verzonden, en dus niet op de achtste werkdag, zoals vereist is door artikel 7, § 3 van voornoemd KB. Bijgevolg heeft verzoeker niet kunnen genieten van het recht op bijstand bij het gehoor, dat hem wordt gegarandeerd in artikel 19 van datzelfde KB. Verzoeker benadrukt dat de doelstelling van deze wachttermijn overduidelijk niet is bereikt nu hij onvoldoende tijd heeft gehad om zich nuttig voor te bereiden op het gehoor. In het bijzonder was hij niet in de mogelijkheid om zich tijdig te laten adviseren door een advocaat zodat hij bijgevolg ook niet vergezeld was door een advocaat op het gehoor zelf. Indien verzoeker bijgestaan geweest was door een advocaat had hij zich naar eigen zeggen nuttig kunnen laten adviseren omtrent het belang van nieuwe informatie of documentatie bij de toepassing van artikel 58/1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en had hij eventueel op het verhoor reeds bewijs van zijn intussen opgenomen contact met de vertegenwoordiging van de UNWRA in Brussel kunnen voorleggen.

3.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van de materiële motiveringsplicht, meer bepaald de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet, voert verzoeker in een eerste onderdeel aan dat bestreden beslissing “non sequitur”-redeneringen bevat, met name waar uit een objectief feit, zijnde dat het beroep in de eerste asielprocedure werd verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen omwille van de afwezigheid van verzoeker evenals zijn raadsman, de subjectieve conclusie afgeleid wordt als zou verzoeker geen interesse hebben gehad in zijn eerste asielaanvraag. Verzoeker betoogt dienaangaande dat hij een gerechtvaardigd vertrouwen had in zijn advocaat en dat hij zijn weinige inkomsten van zijn werk in een Italiaans restaurant aan een niet-pro deo advocaat gaf, ervan uitgaand dat hij op die wijze een gedegen verdediging zou genieten. Een ernstige omissie in een beroepsprocedure met betrekking tot de eerste asielaanvraag kan dan ook niet als relevant worden beschouwd om de huidige tweede asielaanvraag niet in overweging te nemen, aldus verzoeker.

In een tweede onderdeel werpt verzoeker op dat de bestreden beslissing behept is met inconsistenties nu de stelling van het Commissariaat-generaal, met name dat *“het CGVS niet in het bezit geweest is van dergelijke documenten”*, met name verzoekers originele identiteitskaart, wordt tegengesproken door het feit dat in het dossier een aangetekend schrijven van 28 augustus 2006 vanwege de toenmalige raadsman van verzoeker is terug te vinden waarin staat te lezen dat met die brief een “origineel exemplaar” van het identiteitsbewijs werd overgemaakt aan de toenmalige Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen. In het dossier vindt men verder het ontvangstbewijs van de post, evenals een kopie van het identiteitsbewijs. Tenzij de waarachtigheid van de stelling van zijn toenmalige advocaat in twijfel wordt getrokken, kan men ervan uitgaan dat hij inderdaad een origineel identiteitsdocument heeft overgemaakt in het kader van zijn beroepsprocedure, aldus verzoeker, die stelt dat de zinsnede in de motivering *“dat hierover niets terug te vinden is in uw eerste noch in uw tweede asieldossier”* alleszins niet overeenstemt met het dossier zoals dat werd overgemaakt aan zijn huidige raadsman. Het kan misschien wel zijn dat het Commissariaat-generaal zelf nooit een origineel identiteitsdocument heeft ontvangen aangezien dit werd overgemaakt aan de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen. Deze brief dateert echter van na de weigering in de eerste asielprocedure en betreft aldus een nieuw feit in de huidige tweede asielprocedure, aldus verzoeker, die erop wijst dat hij naar de problemen met zijn

identiteitsbewijs heeft verwezen in zijn gehoor van 11 december 2013. Teneinde dit uit te klaren is volgens verzoeker een grondig onderzoek in de archieven van zowel de vroegere Vaste Beroepscommissie als van het Commissariaat-generaal en de Dienst Vreemdelingenzaken absoluut onontbeerlijk teneinde finaal vast te stellen of het origineel van dit identiteitsdocument inderdaad kan worden teruggevonden. Het Commissariaat-generaal kan naar het oordeel van verzoeker immers onmogelijk in haar motivering stellen *"In elk geval, u legt nog steeds geen identiteitskaart voor"* indien deze inderdaad verloren is geraakt tijdens het beroep tegen de weigering van zijn eerste asielaanvraag. Verzoeker stelt dat uit de weigering van inoverwegingname niet kan blijken dat het Commissariaat-generaal voldoende zorgvuldig tewerk is gegaan bij het onderzoeken van deze toch wel zwaarwichtige problemen in de procedures gevoerd tussen 2006 en 2008 en dat het Commissariaat-generaal, teneinde haar weigering materieel correct te motiveren, een meer diepgaand onderzoek had moeten doen dan enkel een (ongeldig) verhoor te laten plaatsvinden. Verzoeker is dan ook van mening dat het samenstellen van de weergave van het feitenrelaas dient te worden overgedaan, met bijstand van een raadsman, en dat in het bijzonder een grondig nazicht van de samenstelling van het dossier en in het bijzonder een ernstig onderzoek naar het verloren identiteitsdocument absoluut noodzakelijk lijkt.

3.3. In een derde middel vraagt verzoeker als vluchteling te worden erkend aangezien hij een voldoende bewijs van identiteit kan voorleggen en aangezien er werkelijke en gegronde angst bestaat te worden vervolgd omwille van zijn politieke banden. Teneinde zijn identiteit te bewijzen, verwijst verzoeker naar zijn originele identiteitsdocument dat in de eerste beroepsprocedure werd overgemaakt aan de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen en naar een attest van UNRWA van 28 januari 2014.

Vervolgens voert verzoeker aan dat de situatie in Palestina sinds zijn eerste asielaanvraag grondig is gewijzigd, en wel op een zodanige wijze dat dit een nieuw feit uitmaakt dat "de kans aanzienlijk groter maakt" dat hij voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt. Door de omwenteling in 2007 is de Fatah beweging niet langer aan de macht in de Gazastrook maar werd deze vervangen door Hamas zodat zijn vervolgers nu nog sterker dan ten tijde van zijn eerste asielaanvraag de plak zwaaien in de Gazastrook, vanwaar verzoeker naar eigen zeggen afkomstig is. Daarenboven benadrukt hij dat sinds zijn eerste asielaanvraag in 2006 de situatie in de Gazastrook, net door het aan de macht komen van Hamas en de reactie hierop vanuit Israël, bijzonder verslechterd is. Door dergelijke welbekende wijzigingen in de politieke situatie in de Gazastrook sinds de eerste asielaanvraag niet in overweging te nemen, heeft het Commissariaat-generaal haar zorgvuldigheidsplicht in de feitenvinding geschonden, aldus verzoeker.

3.4.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: een kopie van de oproeping gehoor dd. 2 december 2013, een kopie van het gehoorverslag dd. 12 december 2013, communicatie tussen verzoekers raadsman en UNRWA teneinde een bewijs van verzoekers identiteit te bekomen, een kopie van het aangetekend schrijven van verzoekers toenmalige raadsman dd. 28 augustus 2006 met kopie van het afgiftebewijs van deze aangetekende zending, een fotokopie van verzoekers identiteitsbewijs en een certificaat van UNRWA dd. 28 januari 2014.

3.4.2. Als bijlage aan de verweernota wordt volgend document gevoegd: BADIL Resoucre Center for Palestinian Residency and Refugee Right, *Handbook on protection of Palestinian Refugees in States Signatories to the 1951 Refugee Convention – Closing Protection Gap*, augustus 2005, p. 57-59.

3.5. Waar verzoeker meent dat zijn rechten van verdediging geschonden werden doordat het gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen plaatsvond de zevende werkdag volgend op de dag waarop de oproepingsbrief werd verzonden, en dus niet op de achtste werkdag zoals bepaald door artikel 7, § 3 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, gaat hij eraan voorbij dat artikel 7, § 3 van voornoemd KB weliswaar stelt dat *"Indien de asielzoeker wordt opgeroepen op zijn gekozen woonplaats bij een ter post aangetekende zending of per drager tegen ontvangstbewijs, (...) het gehoor minstens acht werkdagen na de datum van verzending van de oproeping voor gehoor (moet) plaatsvinden."*, doch vervolgens stipuleert dat *"voor de asielzoeker die een volgende asielaanvraag overeenkomstig artikel 51/8 van de wet heeft ingediend (...) het gehoor minstens achtenveertig uur na de kennisgeving van de oproeping (kan) plaatsvinden."*

Daar verzoeker op 22 oktober 2013 een volgende asielaanvraag in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet had ingediend, kon verzoekers gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overeenkomstig artikel 7, § 3 van voornoemd KB 48 uur na de kennisgeving van de oproepingsbrief plaatsvinden. Naar analogie met artikel 53bis, 2° van het

Gerechtelijk Wetboek begint de oproepingstermijn voor gewone aangetekende zendingen te lopen vanaf de derde werkdag die volgt op die waarop de aangetekende zending aan de post werd overhandigd, tenzij de geadresseerde het tegendeel kan bewijzen.

Uit het administratief dossier blijkt dat de oproepingsbrief op maandag 2 december 2013 bij aangetekende brief verstuurd werd naar de door verzoekende partij gekozen woonplaats, zijnde 1190 Forest, Avenue Albert 205, Bus A. De oproepingstermijn van 48 uur begint te lopen op de derde werkdag die volgt op de dag waarop de brief aangetekend verstuurd werd, *in casu* donderdag 5 december 2013. Verzoeker kon dus reeds op maandag 9 december 2013 gehoord worden door een ambtenaar van het Commissariaat-generaal. Nu verzoekers gehoor op woensdag 11 december 2013 heeft plaatsgevonden, dient te worden vastgesteld dat de verkorte oproepingstermijn van 48 uur welke van toepassing is bij meervoudige asielaanvragen, wel degelijk gerespecteerd werd. Verzoeker toont bijgevolg niet aan dat hij belemmerd werd om van zijn recht op bijstand bij het gehoor, zoals bepaald in artikel 19 van hetzelfde koninklijk besluit, te kunnen genieten.

Waar verzoeker aanvoert dat hij niet in de mogelijkheid verkeerde om zich tijdig te laten adviseren door een advocaat, dient vooreerst opgemerkt te worden dat in de oproepingsbrief die door de commissaris-generaal aan verzoeker verstuurd werd uitdrukkelijk vermeld staat dat verzoeker zich op de dag van zijn gehoor kan laten bijstaan door een advocaat en/of een vertrouwenspersoon. Vervolgens dient opgemerkt te worden dat uit verzoekers eigen verklaringen blijkt dat hij gedurende de afgelopen vijf jaar met behulp van zijn advocaat meerdere procedures in gang heeft gezet, met als doel een verblijfsstatus in België te verkrijgen. Aangezien verzoeker zowel voor het indienen van zijn regularisatieaanvraag bij de Dienst Vreemdelingenzaken, als bij het indienen van zijn verzoek bij de Rechtbank van Eerste Aanleg om erkend te worden als staatloze beroep heeft gedaan op de bijstand van een advocaat, kan dan ook niet worden ingezien waarom verzoeker, die vertrouwd is met de asielprocedure en die beslist om na een periode van vijf jaar een tweede asielaanvraag in te dienen, niet over de mogelijkheid zou beschikken om zich tijdig te laten adviseren door een advocaat. De Raad benadrukt dat verzoeker zelf de verantwoordelijkheid draagt wat de organisatie van zijn verdediging betreft. Indien verzoeker bij het gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bijstand van een raadsman wenste, was het dan ook zijn taak om op diligente en alerte wijze zijn verdediging te laten waarnemen door een raadsman van zijn keuze. Een schending van verzoekers rechten van verdediging wordt niet aangetoond.

3.6. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Het tweede middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag (CG nr. 0623235Z), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

3.7.1. Uit de lezing van het administratief dossier blijkt dat verzoeker zijn huidige, tweede asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn eerste asielaanvraag heeft uiteengezet. In het kader van verzoekers eerste asielaanvraag oordeelde de commissaris-generaal voor de

vluchtelingen en de staatlozen bij beslissing van 24 juli 2006 dat (i) verzoeker onvoldoende aannemelijk wist te maken dat hij effectief lid was van de beweging Hamas zodat geen geloof kan worden gehecht aan de door hem ingeroepen vluchtmotieven, welke grotendeels een gevolg zijn van zijn betrokkenheid bij Hamas, (ii) evenmin geloof kon worden gehecht aan verzoekers beweerde recente afkomst uit de Gazastrook en (iii) hij geen enkel document kon voorleggen om zijn identiteit, reisroute of asielrelaas te staven.

Verzoekers beroep tegen deze beslissing werd bij 's Raads arrest nr. 14.159 van 16 juli 2008 met toepassing van artikel 39/59, § 2, tweede lid van de vreemdelingenwet verworpen daar noch verzoeker noch zijn raadsman verschenen zijn ter terechtzitting. Waar verzoeker thans zijn afwezigheid op de zitting van 11 juli 2008 tracht te vergoelijken, stellende dat zijn toenmalige advocaat zou hebben nagelaten hem hierover in te lichten, kan de Raad verzoekers argument enigszins begrijpen doch dit doet geen afbreuk aan de vaststelling en het oordeel in het arrest nr. 14.159 dat gezag van gewijsde heeft.

3.7.2. Ter ondersteuning van zijn tweede asielaanvraag legt verzoeker volgende documenten voor: een kopie van zijn Palestijnse rijbewijs, een brief van zijn advocaat, een CV met referenties, documenten in verband met zijn problemen bij zijn vorige werkgever (een klacht bij de FOD Werkgelegenheid, Arbeid en Sociaal Overleg, een PV bij de politie, een brief van het Parket en een medisch attest van het UZ Leuven) en een loonbrief. Verzoeker stelde tevens dat hij zijn originele identiteitskaart nooit heeft teruggekregen van de Belgische asielinstanties.

Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: *“Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.”*

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St.* Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

3.7.3.1. De nood aan internationale bescherming moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen indien de verzoeker de bescherming van dit land niet kan invoeren of indien hij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen.

Het komt allereerst de asielzoeker toe de nodige informatie te verschaffen om over te kunnen gaan tot het onderzoek van zijn aanvraag, eveneens vanuit de invalshoek van de bepaling van het land dat geacht wordt bescherming te bieden. Zijn juridische en materiële situatie kan dit echter moeilijk maken. Omwille van deze moeilijkheid om een sluitend bewijs voor te leggen, zal de asielzoeker desgevallend zijn nationaliteit moeten aantonen louter op basis van zijn verklaringen, eventueel onderbouwd door andere stukken die aanwijzingen van zijn nationaliteit(en) zijn of, zoals *in casu* in het geval van een staatloze, van het land van zijn gewone verblijfplaats.

3.7.3.2. Vooreerst dient op basis van de gegevens van het administratief dossier te worden vastgesteld dat verzoekers voormalige raadsman verzoekers originele identiteitskaart bij aangetekend schrijven van 28 augustus 2006 zou hebben overgemaakt aan de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen, dit in het kader van de beroepsprocedure tegen de beslissing van weigering van de hoedanigheid van vluchteling van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 juli 2006. Uit het administratief dossier blijkt voorts dat verzoeker in het kader van zijn tweede asielaanvraag – zowel ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken als voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen – heeft aangegeven dat hij zijn originele identiteitskaart nooit heeft teruggekregen van de Belgische asielinstanties. In de thans bestreden beslissing wordt opgemerkt dat verzoekers verklaringen omtrent zijn identiteitskaart en het feit dat hij deze zou hebben overgelegd op het Commissariaat-generaal niet stroken met *“de vaststelling dat uw advocaat in uw aanvullend verzoekschrift van 12 januari 2007 aangeeft dat ze uw originele identiteitsdocument per aangetekend schrijven op 6 september 2006 heeft opgestuurd naar de (toen nog) Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen, hierbij werd een kopie van uw identiteitskaart toegevoegd.”* Verzoeker wordt verweten nog steeds geen identiteitsdocument voor te leggen en in de verweernota wordt dienaangaande opgeworpen als volgt: *“(…) Indien verzoeker aldus zijn origineel identiteitskaart overgemaakt heeft aan de toenmalige Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen, is het zijn taak om dit document terug op te vragen. Nergens uit de stukken waar verweerder vermag acht op te slaan blijkt evenwel dat verzoeker ernstige en volhardende pogingen ondernomen heeft om het desbetreffende stuk opnieuw te bekomen, noch heeft zich bij de desbetreffende asielinstantie aangeboden om te informeren naar zijn originele document. Nochtans is verzoeker reeds in december 2013 in kennis gesteld van de beslissing van het CGVS waarbij zijn tweede asielaanvraag niet in overweging werd genomen, en waarbij er op gewezen wordt dat het CGVS niet in het bezit is van zijn originele identiteitskaart. Dat verzoeker dan 10 maanden later nog steeds geen stappen heeft ondernomen om zijn origineel identiteitsdocument op te vragen bij de bevoegde instanties, maar daarentegen het CGVS verwijt dit niet te doen, is dan ook niet ernstig.”*

De Raad kan begrip opbrengen voor het argument in de verweernota, doch is tevens van oordeel dat het een asielzoeker niet kwalijk kan genomen worden dat hij/zij vertrouwen heeft in zijn/haar raadsman of raadvrouw van wie verwacht mag worden dat hij/zij de zaak opvolgt en zijn/haar cliënt bijstaat. Uit het arrest 14.159 van 16 juli 2008 is reeds gebleken dat niemand ter terechtzitting is verschenen niettegenstaande verzoeker een advocaat had. Het dossier in deze zaak werd na drie haar vernietigd zodat niet kan worden nagegaan of iemand ooit het document dat naar aanleiding van deze procedure werd ingediend, terug gevraagd heeft. Het dossier is vernietigd met alles er in, mogelijks ook het origineel document. De Raad is dan ook van oordeel dat het niet voorleggen van dit document niet redelijk is als weigeringsmotief.

3.7.3.3. Hoe dan ook, en verzoeker lijkt daaraan voorbij te gaan, stelt de Raad vast dat verzoekers verklaringen en documenten die thans wél worden voorgelegd allerm minst toelaten enig geloof te hechten aan zijn beweerde afkomst uit de Gazastrook. Zo stelde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in het kader van verzoekers eerste asielaanvraag reeds vast als volgt:

“Daarnaast kunnen, volgens de informatie waarover het CGVS beschikt, enkele kanttekeningen geplaatst worden bij de door uw beweerde recente afkomst uit de Gazastrook, meerbepaald uit het kamp el-Nesarat. Het is vooreerst merkwaardig dat u, die steeds woonachtig was in het kamp el-Nesarat, niet meer zou weten waar u naar school bent geweest of wat de naam van uw school was (zie gehoorverslag CGVS, p. 4). Daarnaast is het opmerkelijk dat u – bovendien een roker – geen Palestijnse sigarettenmerken kunt benoemen (zie gehoorverslag CGVS, p. 4). Vervolgens is het zeer merkwaardig dat u, een inwoner van een vluchtelingenkamp nabij de stad Gaza, niet op de hoogte bent van het feit dat de vorige burgemeester van Gaza, Aown Shawa, gestorven is in 2001 (zie gehoorverslag CGVS, p. 4). U verklaarde nochtans Gaza nooit te hebben verlaten vóór februari 2006 (zie gehoorverslag DVZ, p. 12 en CGVS, p. 2). Ook kunt u de nummerplaten die in de Gazastrook

gebruikt worden niet huist omschrijven. U verklaart verkeerdelijk dat de kleur van de Israëliische nummerplaten wit is en dat de letters en cijfers op de nummerplaten van Palestijnse burgervoertuigen geel zijn (zie gehoorverslag CGVS, p. 4)."

Daarnaast blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker doorheen zijn opeenvolgende asielaanvragen ten overstaan van de Belgische asielinstanties verklaarde geboren te zijn in Jenin, gelegen op de Westelijke Jordaanoever. Bovendien legt verzoeker in het kader van huidige asielaanvraag een fotokopie voor van zijn rijbewijs. Dit document werd op 12 december 2002 afgeleverd in Jenin en vermeldt als verzoekers adres tevens Jenin (administratief dossier, stuk 8, vraag 17). Het geheel van deze vaststellingen doet vermoeden dat verzoeker afkomstig is van de Westelijke Jordaanoever.

Meer nog, verzoeker voegt bij voorliggend verzoekschrift nog een attest van UNRWA Representative Office tot the EU van 28 januari 2014 waarin wordt bevestigd dat verzoeker geregistreerd is als Palestijns vluchteling in de "Jordan Field". Dit stuk, dat verzoeker zelf indient als bewijs van zijn identiteit en zijn afkomst, samen genomen met zijn verklaring in zijn eerste asielaanvraag dat hij geboren is in Jenin en de fotokopie van zijn rijbewijs en de fotokopie van zijn identiteitskaart zouden minstens kunnen aangenomen worden als een begin van bewijs van verzoekers identiteit en afkomst.

Gelet op zijn UNRWA-registratie in de "Jordan Field" dient te worden nagegaan of verzoeker valt onder de toepassing van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag, dat bepaalt als volgt: *"Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen.*

Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen." Er dient derhalve te worden onderzocht of verzoekers vertrek uit het mandaatgebied van UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door het UNRWA verleende bijstand te genieten en of verzoeker zich opnieuw onder de bescherming/bijstand van UNRWA kan plaatsen. De Raad wijst te dezen op de medewerkingsplicht die op verzoeker rust en benadrukt dat verzoeker geen belang heeft bij het volharden in zijn ongeloofwaardig asielrelaas, noch in het volhouden van zijn bewering afkomstig te zijn uit de Gazastrook, bewering welke immers wordt tegengesproken door het thans door hem zelf bijgebrachte attest van UNRWA.

In acht genomen wat voorafgaat en mede in aanmerking genomen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet te worden vernietigd.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven niet verder te onderzoeken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 18 december 2013 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig mei tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS